

Ustavni sud Bosne i Hercegovine u Vijeću od pet sudija, u sastavu: predsjednik Mato Tadić, potpredsjednici Hatidža Hadžiosmanović i Miodrag Simović i sutkinje Valerija Galić i Seada Palavrić na sjednici održanoj 9. maja 2006. godine, u predmetu broj **AP-1199/05**, rješavajući apelaciju **Inkometal AG**, na osnovu člana VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, člana 16 stav 2, člana 16. stav 4. tačka 9. i člana 59. stav 2. alineja 1. Pravila Ustavnog suda Bosne i Hercegovine («Službeni glasnik Bosne i Hercegovine» broj 60/05), donio je

ODLUKU O DOPUSTIVOSTI

Odbacuje se kao nedopuštena apelacija **Inkometal AG** podnesena protiv rješenja Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine, broj Rev-348/03 od 8. februara 2005. godine, rješenja Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine, broj Gž-26/03 od 19. maja 2003. godine, i rješenja Kantonalnog suda u Tuzli, broj R-185/02 od 15. januara 2003. godine, zbog toga što je *ratione materiae* inkompatibilna sa Ustavom Bosne i Hercegovine.

OBRAZLOŽENJE

1. Inkometal AG (u daljnjem tekstu: apelant) iz Ciriha, koga zastupa Enver Arnautović, advokat iz Tuzle, podnio je, 23. maja 2005. godine, apelaciju Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Ustavni sud) protiv rješenja Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Vrhovni sud), broj Rev-348/03 od 8. februara 2005. godine, rješenja Vrhovnog suda, broj Gž-26/03 od 19. maja 2003. godine, i rješenja Kantonalnog suda u Tuzli (u daljnjem

tekstu: Kantonalni sud), broj R-185/02 od 15. januara 2003. godine.

2. Rješenjem Kantonalnog suda, broj R-72/02 od 4. juna 2002. godine, priznata je Arbitražna odluka Međunarodnog arbitražnog suda sa sjedištem u Beču (u daljnjem tekstu: Međunarodni arbitražni sud), broj 11026/DK od 6. marta 2002. godine, kojom je Koksno Hemijski Kombinat d d iz Lukavca (u daljnjem tekstu: protivnik predlagača) obavezan da apelantu plati novčani iznos od 2.688.632,46 eura sa 5% kamate počev od 1. marta 2001. godine, zatim iznos od 1.374.895,74 švajcarskih franaka sa kamatom od 5% počev od 21. augusta 2000. godine, kao i novčane iznose od 127.356,00 švajcarskih franaka i 172.500,00 dolara na ime troškova arbitražnog postupka.

3. Vrhovni sud je rješenjem, broj Gž-51/02 od 31. jula 2002. godine, žalbu protivnika predlagača uvažio, pobijano rješenje ukinuo i predmet vratio prvostepenom sudu na ponovni postupak.

4. U ponovljenom postupku, rješenjem Kantonalnog suda, broj R-185/02 od 15. januara 2003. godine, koje je potvrđeno rješenjem Vrhovnog suda, broj Gž-26/03 od 19. maja 2003. godine, odbijen je prijedlog apelanta za priznanje navedene odluke Međunarodnog arbitražnog suda. Sudovi su utvrdili da navedena arbitražna odluka nije podobna za priznanje obzirom na činjenicu da je ista proizišla iz spora za naknadu štete nastale iz zakupnog odnosa na nepokretnostima protivnika predlagača koje se nalaze na području Bosne i Hercegovine i da je za rješavanje takve vrste spora, u smislu člana 56. Zakona o rješavanju sukoba zakona sa propisima drugih zemalja u određenim odnosima, isključivo nadležan sud Bosne i Hercegovine. S tim u vezi, sudovi su se pozvali i na član V, tačka 2a Njujorške konvencije o priznavanju i izvršenju inostranih arbitražnih odluka koja je ratificirana Zakonom o ratifikaciji Konvencije o priznanju i izvršenju inozemnih arbitražnih odluka («Službeni list SFRJ-Međunarodni ugovori, broj 11/81»), a koje se ima primjeniti od strane Bosne i Hercegovine, shodno članu 34. Bečke konvencije o sukcesiji država prema Ugovorima od 23. augusta 1978. godine, koju je Bosna i Hercegovina potpisala 22. jula 1993. godine («Službeni list RBiH», broj 25/93). Iz navedenih međunarodno-pravnih akata proizilazi da će se odbiti priznanje arbitražne odluke ako se utvrdi da predmet spora nije podoban za regulisanje arbitražnim putem prema zakonu zemlje gdje se priznanje traži. Obzirom na sve navedeno, sudovi su zaključili da se na konkretan slučaj ima primjeniti Zakon o rješavanju sukoba zakona sa propisima drugih zemalja u određenim odnosima («Službeni list SFRJ», broj 43/82), koji

je preuzet kao republički zakon («Službeni list RBiH », broj 2/92), a primjenjuje se na osnovu odredbe člana 496. Zakona o parničnom postupku («Službene novine FBiH», broj 42/98).

5. Vrhovni sud je rješenjem broj Rev-348/03 od 8. februara 2005. godine odbio reviziju apelanta kao neosnovanu.

6. Apelant se žali da mu je navedenim rješenjima, kojima se odbija njegov prijedlog za priznanje inostrane Arbitražne odluke, povređeno njegovo pravo na pravično suđenje zaštićeno članom II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i članom 6 Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljnjem tekstu: Evropska konvencija), kao i pravo na imovinu iz člana II/3.k) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 1 Protokola broj 1 uz Evropsku konvenciju.

7. Pri ispitivanju dopustivosti apelacije Ustavni sud je pošao od odredaba člana VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 16. stav 4. tačka 9. Pravila Ustavnog suda.

Član VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine glasi:

«Ustavni sud, također, ima apelacionu nadležnost u pitanjima koja su sadržana u ovom ustavu kada ona postanu predmet spora zbog presude bilo kojeg suda u Bosni i Hercegovini.»

Član 16. stav 4. tačka 9. Pravila Ustavnog suda glasi:

«Apelacija nije dopustiva i ako postoji neki od sljedećih slučajeva:

9. apelacija je ratione materiae inkompatibilna sa Ustavom;»

8. Konkretni slučaj se odnosi a postupak priznavanja strane sudske odnosno arbitražne odluke kojom je odlučeno o pitanju isplate novčanog iznosa nastale iz ugovornih obaveza domaćeg i inostranog pravnog lica, konkretno pravosnažne presude Međunarodnog arbitražnog suda, kojom je protivnik predlagača obavezan na isplatu novčanog iznosa na ime spornog duga. Ustavni sud nalazi da se postupak koji se odnosi na postupak priznavanja strane sudske odluke, ne tiče građanskih prava i obaveza zaštićenih članom 6. Evropske konvencije. Ovim postupkom se samo odlučuje postoje li zakonski uvjeti za priznanje strane sudske odluke ili ne, bez odluke o pravnom pitanju obaveze isplate dosuđenog novčanog iznosa, odnosno o meritumu predmeta. Stoga,

postupak priznavanja strane sudske odnosno arbitražne presude ne potpada pod okvir člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. Evropske konvencije, niti u okvir člana 1. Protokola broj 1 uz Evropsku konvenciju i odgovarajućih odredbi člana II Ustava Bosne i Hercegovine. Iz izloženog Ustavni sud zaključuje da je apelacija *ratione materiae* inkompatibilna sa Ustavom Bosne i Hercegovine (vidi, Ustavni sud Bosne i Hercegovine, odluka broj *U-16/03* od 17. marta 2004. godine, objavljena u «Službenom glasniku Bosne i Hercegovine», broj 15/04).

9. U skladu sa navedenim, a imajući u vidu odredbu člana 16. stav 4. tačka 9. Pravila Ustavnog suda, prema kojoj će se apelacija odbaciti kao nedopuštena ukoliko je *ratione materiae* inkompatibilna sa Ustavom Bosne i Hercegovine, Ustavni sud je odlučio kao u dispozitivu ove odluke.

10. U skladu sa članom VI/4. Ustava Bosne i Hercegovine, odluke Ustavnog suda su konačne i obavezujuće.

Predsjednik

Ustavnog suda Bosne i Hercegovine

Mato Tadić

